

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio VII. Qualiter inæqualitas Visionis Beatæ respondeat Lumini ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

respondens potentiae, & non lumini, nempe vitalitas ipsius Visionis; ergo &c. Respondeo negando antecedens: talis enim vitalitas non distinguitur ab ipsa visione supernaturaliter producta, sicque est etiam supernaturalis, sicut est ipsa visio; sicque non continetur in virtute naturali potentiae nudè sumptae; intellectus enim non producit vitalitatem in communi, sed singularem, & jam contractam ad talem actum, nempe visionem supernaturalem.

119. Argues 4. Causa perfectior perfectiorem producit effectum; sed nobilior intellectus cum aequali lumine est perfectior causa; siquidem perfectior causa confurgit ex perfectiore concausa; sic enim ex perfectiore concausa in lumine confurgit perfectior causa; intellectus autem in facta suppositione est perfectior concausa; ergo perfectiorem eliciet visionem. Respondeo primò negando maiorem, quae universaliter non est vera: aut enim procedit de perfectione effectus intensiva, aut specificà: Si primum, ignis est perfectior causa, quam terra; & tamen hæc producit intensiorem siccitatem: Si secundum, Sol est perfectior causa, quam ignis; & tamen non producit perfectiorem calorem, quam ignis, aut calor; ergo &c.

120. Respondeo secundò quidquid sit de maiori in aliis causis, & negando illam in proposito eventu; hic enim intellectus, ut diximus, extrahitur à suo naturali modo operandi, neque operatur ut intellectus humanus & Angelicus, sed ut potentia intellectiva elevata ad videndum Deum, & prout sic, si habeant æquale lumen elevans, æqualem visionem in perfectione eliciunt. Patet in aqua baptismali, & oleo, quando elevantur ad producendam gratiam in sententia asserente, Sacramenta producere gratiam physicè; licet enim sint entitativè inæqualia, prout tamen substantie elevationi, sunt æqualia in ordine ad producendam gratiam.

SECTIO VII.

Qualiter inæqualitas Visionis Beatæ respondeat Lumini?

121. **D**IFFICULTAS I. Utrum sufficiat quodlibet lumen in individuo, & in qualibet intensione ad manifestandas simul non tot quin plures perfectiones, aut creaturas in Deo? Negativè. Ita Cabrer. 3. p. q. 10. a. 1. d. 3. concl. 2. Bannez. 1. p. q. 12. a. 8. dub. unico. ad 1. & 2. P. Gil. tomo 2. tract. 10. cap. 8. à num. 4. Probatur primò, quia ad videndum in Deo non tot quin plures creaturas, requiritur penetratio Essentiæ secundum non tot quin plures perfectiones, saltem secundarias; sed ad hanc non sufficit lumen in qualibet intensione: Primò, quia aliqui sufficeret quodlibet lumen in qualibet intensione ad comprehendendum Deum, quod infra negabimus: Secundò, quia jam omnes Visiones Beatæ quantum est ex parte luminis, essent æquales, quod dici nequit, cum merita Beatorum non sint æqualia; aliqui inæqualibus meritis tribueretur æquale præmium, quod supra negavimus; ergo &c.

122. Probatur secundò à simili, quia eodem modo se habet lumen gloriæ in manifestatione objecti beatifici, quo se habet lumen corporeum in manifestatione objecti colorati; sed non sufficit lumen corporeum in quacumque intensione ad manifestandos non tot quin plures gradus objecti colorati; ergo neque sufficit quodlibet lumen

gloriæ in quacumque intensione ad manifestandas in Deo non tot quin plures perfectiones, aut creaturas.

123. Oppositum tribui potest omnibus illis, qui asserunt, quamlibet Visionem Beatam in qualibet intensione sufficere ad repræsentandas simul non tot, quin plures creaturas in Deo, quos infra referemus, idem enim à fortiori supponunt de lumine: pro quibus: Oppones: quæ sunt formaliter in actu cognitionis, prius continentur potentialiter, & effectivè in sua potentia; imò & multò plura simul, ut patet in actibus, & potentiis circa objecta naturalia; siquidem plura semper servantur intra virtutem causæ, quam cognoscantur simul à potentia; sed visio, quæ habet rationem actus, non tot, quin plura attingit in Deo; ergo eadem manifestabit lumen, quod habet rationem potentiæ. Respondeo negando minorem, ut patet ex supra dictis, & patebit ex infra dicendis.

124. Difficultas 2. Utrum sufficiat quodlibet lumen ad manifestandas in Deo quaslibet creaturas seorsim acceptas? Negativè. Probatur primò, potest enim dari lumen adeò remissum, ut nullas in Deo ostendat creaturas, prout supra diximus; ergo dari poterit aliud ita ostendens has creaturas, ut alias perfectiores, & in quibus sit plus intelligibilitatis, non manifestet.

125. Probatur secundò, quia non quodlibet lumen ostendit quaslibet perfectiones primarias, aut secundarias Essentiæ Divinæ; siquidem quædam sunt magis intelligibiles, quam aliæ; ergo neque quaslibet creaturas in Deo cognitās. Confirmatur, quia lux corporalis, aut visio ejus intensioris, quæ sufficit ad videndum distinctè unum aliquod objectum, non est satis ad videndum quodlibet aliud seorsim; siquidem poterit offerri aliud, in quo continentur cognoscibilia, quæ virtutem lucis, aut potentia superent; ergo similiter.

126. Advertes tamen, resolutionem procedere de creaturis absolute, & simpliciter; nam si sermo sit de iis, quæ continentur intra sphaeram activitatis ipsius luminis, verissimum est, posse quodlibet lumen quaslibet seorsim sumptas ex illo numero suæ activitatis manifestare.

127. Difficultas 3. Utrum sufficiat quodlibet lumen ad manifestandas non tot, quin plures creaturas, aut perfectiones in Deo, saltem successivè? Respondeo cum distinctione: si procedat de facto, lumen gloriæ nullum omnino objectum manifestare potest successivè: Si autem de potentia absolute, non implicat lumen gloriæ, quod successivè ostendat non tot, quin plures creaturas, aut perfectiones divinas ex iis, quæ continentur extra suam sphaeram.

128. Probatur prima pars, quia lumen gloriæ de facto non potest ostendere objectum aliter, quam per visionem attingi potest, cum totam vim habeat in ordine ad visionem; sed Visio Beata de facto ad nullum objectum de novo terminari potest; aliqui posset realiter mutari contra id, quod supra diximus; ergo neque sic poterit de facto lumen gloriæ de novo, sive successivè objecta aliqua manifestare.

129. Probatur secunda pars, quia lumen gloriæ in ratione potentia supernaturalis visiva Dei non est deterioris conditionis, quam sunt naturales potentia in ordine ad sua objecta naturalia; sed quamlibet potentia naturalis, sive intellectiva, sive volitiva potest de facto tendere in non tot, quin plura objecta naturalia, saltem successivè, ex iis, quæ continentur intra sphaeram sui objecti formalis; ergo

ergo saltem de possibili id poterit lumen gloriæ.

30. Affirmativam sententiam absolute, & sine ulla distinctione tueretur *D. Bonavent. in 3. dist. 14. art. 2. q. 3. Paludan. ibid. quest. 1. a. 3. Marfil. q. 10. & probabiliter Richard. quest. 2. art. 2.* & pro eadem sententia citari possunt Doctores, qui tenent, Visionem Beatam repræsentare posse, imò de facto repræsentare plures creaturas de novo cognitæ in Verbo absque ulla sui mutatione, quos supra retulimus; siquidem idem à fortiori tenentur dicere de lumine gloriæ: Pro quibus:

31. Oppones: Lumen gloriæ habet se ad Visionem, sicut potentia naturalis ad suos actus naturales; siquidem habitus supernaturales, inter quos est lumen gloriæ, potentie vocantur; sed omnis potentia naturalis potest successivè non tot, quin plures actus elicere intra sphaeram suæ activitatis; ergo etiam lumen poterit successivè ostendere non tot, quin plures perfectiones, aut creaturas in Deo. Respondeo id quidem posse de possibili, non autem de facto, prout proximè diximus.

32. Difficultas 4. Utrum determinatio luminis ad manifestandum certum numerum perfectionum divinarum, & creaturarum in Deo proveniat ex certa, & determinata illius intensione; non autem ex peculiari differentiâ individuâ? Affirmativè. Ita expressè *P. Gil. tr. 10. cap. 9. deduciturque ex Al-tisidor. lib. 2. sum. tr. 5. quest. 3. ad 5. Richard in 3. dist. 14. art. 2. q. 3. & 4. Carthus. in 4. dist. 49. quest. 4. quest. 3. & 4. quodlibet. 3. quest. 2. §. ult. Palat. quest. 2. sine. & aliis*, quatenus quidam eorum asserunt, Beatos quosdam videre plura in Deo ex eo, quod habeant majorem virtutem, & melius lumen: alii verò id ex eo provenire dicunt, quod quidam Beati Essentiam habeant sibi magis unitam ratione majoris luminis, quàm alii.

33. Probatur primò à simili, quia ex majore intensione speciei visibilis provenit, quod in objecto distinguamus plures partes; siquidem quantò quis magis accedit ad objectum, ubi species magis intensa est, tantò melius illud videt, pluresque in eo partes distinguit, quas tamen ex longiori spatio non distinguebat, ut experientiâ satis constat; ergo pari modo ex majori intensione luminis plures perfectiones, & creaturas in Deo attingemus. Secundò etiam à simili de luce corporea, quia experientiâ ipsâ constat, quo objectum, oculus, & medium clariori, sicque intensiori luce perfunduntur, eò plures partes objecti distingui, eademque clariùs, idest, secundum plures sui gradus, & partes discerni, quàm antea; ergo pari modo, quò lumen gloriæ fuerit intensius, eò plures Dei Perfectiones, & plures in eo creaturæ videbuntur.

34. Contrarium opinantur *Cabrer. 3. part. quest. 10. art. 2. d. 2. num. 23. & d. 4. à num. 57. Navarret. controuv. 44. §. Sequitur. P. Saar. lib. 2. de Attrib. cap. 26. num. 21.* quatenus docent determinationem luminis ad videndum certum numerum creaturarum in Deo provenire ex modo individuali, sive differentiâ individuâ ipsius luminis peculiari: pro quibus: Objicies 1. Major, aut minor intensio luminis est tantummodò variatio ejusdem formæ secundum magis, & minùs; sed hæc solum poterit conducere ad videndum intensius, seu melius idem objectum, quàm antea videbatur, non verò ad videnda plura, aut plures rationes de novo; siquidem ea sola variatio reperitur in effectu, quæ datur in forma eundem causante; forma autem, sive lumen solum variatur secundum magis, & minùs; ergo solum secundum magis, & minùs va-

riabitur effectus, sive objectum: consequenterque major intensio luminis non efficit, quod plures perfectiones, aut creaturæ videantur in Deo.

135. Respondeo negando minorem; licet enim major intensio luminis non variet objectum simpliciter; illud tamen variat secundum quid, nempe faciendo, quod idem objectum percipiatur secundum plures partes distinctius, quod sufficit. Patet, quia variatio intensiva secundum magis, & minùs in lumine corporali conducit, & sufficit ad videndum plures partes, quæ antea non videbantur in objecto colorato; ergo etiam eadem conducet, & sufficit in lumine gloriæ ad videndas distinctè plures partes, consequenterque plures creaturas in objecto beatifico, quæ antea non ita videbantur.

136. Objicies 2. Lumen gloriæ, utpotè habitus supernaturalis, qui vicem potentie habet, habet se ad suum objectum, sicut se habent potentie naturales ad sua; sed quod una potentia naturalis plura objecta percipiat, quàm alia, provenit ex sua peculiari differentia, & non ex majori intensione; potentie enim sunt intensivæ incapaces; ergo idem dicendum de lumine gloriæ. Respondeo negando majorem; disparitas est, quia potentie naturales, cum relutent ab anima secundum ipsius vires naturales, & commensurentur objectis juxta virtutem animæ, quæ ex se est determinata, quin unquam varietur naturaliter, inde est, quod ex se, & ex sua peculiari differentia sint determinatæ ad talia objecta, absque ullo augmento intensivo: at verò lumen gloriæ, cum sit potentia supernaturalis data à Deo, non secundum mensuram animæ, sed juxta Dei beneplacitum, & merita cujusque, habeatque se per modum habitus, augeri potest à Deo vel minui secundum intensivam pro merito cujusque, ex qua habebit, quod plura, aut pauciora objecta in Deo manifestet.

137. Objicies 3. & efficacius: Minùs Beatus, consequenterque remissiori lumine perfusus, potest videre in Verbo plura, quàm videat magis Beatus intensiori lumine donatus, si v. g. ad statum minùs Beati, aut quia alicujus Religionis Fundator, aut ex alio capite, pertineat plura videre, quàm ad statum magis Beati; ergo jam determinatio visionis ad plura, vel pauciora objecta simul attingenda reduci nequit ad intensivam, aut remissionem luminis, sed ad solam illius differentiam peculiarem.

138. Respondeo cum *P. Mol. 1. part. quest. 12. art. 8. d. 5. memb. 6. §. Dicendum. P. Gil. cit. n. 10. Bannez art. 10. hic dub. unico. ad 4. Zumel. art. 8. quest. unica*, & aliis negando absolute antecedens, quod simpliciter est falsum, quatenus Theologi communiter docent, quò majorem quis habet Beatitudinem, eò plura videre in Deo. Undè quando ab eisdem dici solet, contingere posse, quod minùs Beatus ratione sui status plura videat in Deo, quatenus scilicet alicujus Religionis Fundator, aut quid simile, sermo est de pluribus individuis existentibus in aliqua differentia temporis, quæ ratione proprii status ad statum unius Beati spectare possunt, & non alterius magis Beati; hoc tamen non tollit quominùs magis Beatus in Deo videat absolute plures species, aut plura individua ex possibilibus, ut proximè citati Doctores dicunt; sicquæ absolute verum est, quod in resolutione defendimus.